

HULLÁMMORAJ.

(Viareggio, 1925 május 6.)

Szürke tenger és szürke ég.
 Ó, véghetetlen szürkeség!
 Zajongva száll a sok sirály.
 A lágy eső halkan szítál.
 Vonagló, méla vízmoraj,
 Örök-egyhangú mélyi dal.
 És mégse, mégse szomorú.
 Ó, szürke, szép, komoly borúl!

Ó, szürke tenger-távolok,
 Lám én is, én is itt vagyok.
 Az a hatalmas furcsa szél,
 Amely nem tudni merre kél,
 Eddig sodorta csónakom,
 S most ülve szürke partokon
 Fontolgatom, elmélgetem
 Harminchatéves életem.

Mily különös, hogy itt vagyok,
 Hogy hallom az örök habot
 A véghetetlen ég alatt.
 Hogy annyi minden elmaradt,
 Hogy annyi volt és annyi van,
 És el fog ülni nyomtalan,
 Mint harsogó hullámhadak
 A fövényen elomlanak.

Mily különös: Ma itt vagyok
 És holnap tán már új habok
 És friss szelek ölelik át
 Életem ingó csónakát,
 Új tengerek és új egek,
 Új szürkeségek intenek
 S holnapután új partokon
 A régi zúgást hallgatom.

Mondd, mondd, te gazdag szürkeség:
 Mi jöhet új élembe még?
 Amit a szív tud sejteni,
 Ami emberi s isteni
 Engedtetett a föld színén:
 Mindent megértem, éltem én.
 Már minden volt. Hogy élhetem
 Még gazdagabbá életem?

Ha jönne most az alkonyat,
 Amely bezárja útamat,
 Úgy hagynám itt a szép nyarat:
 Békétlen vágyam nem maradt.
 Úgy hajtanám le arcom én
 A hívó Isten kebelén,
 Mosolygón, érten, gazdagon,
 Halk Tedeummal ajkamon.

De hogyha élnem méretett,
 Ha zúgnak még a tengerek,
 És ismeretlen partokon
 Kell még kikötni csónakom:
 Kedves nekem ez Akarat,
 Melytől vitorlám megdagad
 S amely hajóznom rendelé
 A láthatatlan part felé.

Csak zúgjak, örök habok:
 Én is egy kis hullám vagyok.
 Testvér nekem a mélyi dal
 S a lelkem rá rimet sugall.
 Ó, édes ülni köztetek,
 Hullámok, rimek, életek,
 S hallgatni szívem halk dalát:
 Az öröklét mély dallamát.

Sík Sándor

AZ ELSŐ HONFOGLALÁS.

Barna kéregvértü, büszke tölgyek zúgtak
 vad scytha-fülébe furcsa dalokat.
 Verecke tetején bibor-tüzek égtek
 s Latorca vizében alkony-árnyak úsztak.

A part fölött állt, mint bronzból öntött bálvány
 s bámult az Ígéret-völgy felé Kusid.
 Hosszú kelevéze az új földbe mélyedt —
 S vígan lobbant a toll hód-süvege szárnyán.

Latorca ágyából ezüst-köd gomolygott —
 S a túlparton halkán megrezzent a cserje:
 kékszemü szláv leány meritett a vízből,
 méla dalt dudolt és Kusidra mosolygott...

Rimpek Jenő.